

De stillede Vndringsforslag fattes først under Forhandling.

Ordføreren (Kump): Af de 7 foreliggende Vndringsforslag angaa de 3, nemlig Vndringsforslagene Nr. 2, 4 og 5, udelukkende den sproglige Affattelse, saa at jeg ikke behøver videre at indlade mig paa dem. Jeg skal derimod gøre nogle saa Bemærkninger til nærmere Forklaring af de 4 andre Vndringsforslag. Vndringsforslaget Nr. 1 til Forslagets § 1 tilsigter en noget kortere Affattelse af Bestemmelsen om, hvorledes Sognefogderne og paa Bornholm Sandemændene ere stillede, naar de, hvor der ikke er ansat nogen Strandfoged, skulle udføre dennes Forretninger. I Bestemmelsen i Lovforslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, omtales kun, at de skulle udføre Strandfogdens Forpligtelser. Det er imidlertid noget, der følger af sig selv, at med Forpligtelsen maa ogsaa følge tilsvarende Rettingheder; men da der er rejst Tvivl derom, er dette Vndringsforslag stillet for nærmere at tydeliggøre Sagen.

Vndringsforslaget under Nr. 3 er stillet til § 4, fjerde Stykke, der taler om Bjærgelavets Ret og Forpligtelser, hvor der bjærges fra Søn. Man er bleven opmærksom paa, at Ordene „Bjærgelavets Andel i Bjærgelønnen“ kunde give Anledning til nogen Misforstaaelse, som om man opfattede Bjærgelavet ved disse Bjærgninger som Medbjærger sammen med Entreprisen, der foretog Bjærgningen fra Søn, som om det altsaa sammen med denne skulde tage Bestemmelse om de Foranstaltninger, der skulde træffes. Det er naturligvis ikke Mening. Naar der bjærges fra Søn, og Formaålet er at skaffe Slibet flot igen, er det den Entreprise, der er til Stede for at foretage dette, der er den bjærgende, og som kan henvende sig til Bjærgelavet for at faa den Hjælp, der maatte behøves fra Vand. Den maa naturligvis bestemme, hvad Hjælp, den vil have, og Bjærgelavet hder saa denne. Man har derfor for at tydeliggøre denne Tanke foreslaaet Udtrykket „Andel i Bjærgelønnen“ forandret til „Bedeilag for den hvede Medhjælp“. Skulde Bjærgningen fra Søn mislykkes og Slibet slaas i Stykker, er det en anden Sag; saa gaar Bjærgningen over til Bjærgelavet. Det er altsaa for at tyde-

liggøre, at den Assistance, der i saa Fald ydes af Bjærgelavet, er en Hjælp, som ydes paa Rekvizition af vedkommende Entreprise. I øvrigt gaar Bestemmelsen ud paa, at saafremt man ikke ved Forhandling kan blive enig om Bedelaget, skal det fastsættes som Andel i Bjærgelønnen i Henhold til Sølovens § 228. Jeg antager, at de Betæneligheder, som ere komne til Udvalgets Rundsab angaaende denne Bestemmelse, herved maa være blevne fjernede. Der er for øvrigt ogsaa fremkommen andre Betæneligheder. Man har navnlig anført, at det er Lægfolk, der skulle udføre dette Hverv, at de ikke ganske kunne forstaa Bestemmelserne, og at man derfor risikerer, at de ikke vilde hde den Hjælp, der forlanges, forinden det er bleven fastsat, hvad de skulle have derfor. Man har som Følge deraf ment, at der burde gives udtrykkelige Bestemmelser derom. Det forekommer mig imidlertid, at Bestemmelsen ligger saa tydelig som vel muligt i Ordene, og at der ikke behøves mere i saa Henseende. Hvis et Bjærgelav skulde vægre sig ved at hde den forlangte Bistand, før det var bestemt, hvad det skulde have, vilde det begaa en Overtrædelse af Loven og kunne drages til Strafsansvar efter de Straffebestemmelser, der her findes. Det vilde sikkert derfor ikke let gentage sig. Man kan sige: Ja, men hvorledes er saa Entreprisen stillet, naar det alligevel sker? Ja, saa er den stillet paa samme Maade, som om den kom til et Sted, hvor der intet Bjærgelav var. I saa Fald vil den naturligvis tage den Hjælp, den kan faa. I øvrigt, den Slags Muligheder kan man altid tænke sig; man kan ikke forebygge dem ved at affatte Lovene saaledes, at Lægmand kan læse dem. Lægmand kan nemlig læse galt. Man naar derfor ikke noget ved at gøre Lovens Ord mere omfattende; det giver kun Anledning til ny Tvivlsmaal. I øvrigt antager jeg, at man ved Bestemmelser i Bedetægterne kan naa det fornuddne, idet det i disse kan indskræpes nærmere af den paa gældende Dyrighed, hvilke Forpligtelser, der paahvile Bjærgelavene. — Der er tillige i Vndringsforslaget indsludt en Henviisning til Sølovens § 229, navnlig for det Tilfælde, at den Entreprise, som foretager Bjærgningen, skulde høre hjemme i Udlandet. Bestemmelsen i Sølovens § 229 frembyder da Bestig-